

Elżbieta Kępińska

Dzisiaj późnym wieczorem zobaczymy ją w Teatrze Sensacji, w spektaklu według utworu Georgessa Simenona „Bella”, w którym grała razem z Piotrem Fronczewskim i Romanem Wilhelmim (przedstawienie z roku 1980). Już na początku lat sześćdziesiątych należała do najzdolniejszych polskich aktorek młodego pokolenia. Brylowała szczególnie w teatrze (wielka rola w sztuce Gibsona „Dwoje na huśtawce”), ale popularność przyniósł jej film i następnie telewizja (w Teatrze TV grała sporo interesujących ról w repertuarze współczesnym i klasycznym). Była żoną znanego aktora Władysława Kowalskiego, a następnie wyszła za mąż za Mieczys-

ława F. Rakowskiego, ówczesnego redaktora naczelnego „Polityki”. Dzisiaj należy do aktorek odchodzących w zapomnienie.

Elżbieta Kępińska urodziła się 5 kwietnia 1937 roku w Częstochowie. Już w szkole średniej zdradzała niepospolity talent aktorski. Zaraz po maturze została zaangażowana na rok do krakowskiego Teatru Młodego Widza („Rozmaitości”). Miała 22 lata, gdy ukończyła warszawską PWST i wraz z Władysławem Kowalskim wyjechała do Gdańska, do Teatru Wybrzeże. Była to w roku 1959 jedna z najciekawszych scen w Polsce, z bardzo mocnym zespołem aktorskim (Zbigniew Cybulski, Edmund Fetting i inni).

Ale już po jednym sezonie Kępińska przeniosła się do Warszawy, gdzie została zaangażowana do Teatru Ateneum. Od roku 1974 jest aktorką stołecznego Teatru Powszechnego. Na tych dwóch scenach stworzyła swoje największe kreacje teatralne.

W filmie debiutowała w roku 1959 jedną z głównych ról w „Zobaczymy się w niedzielę” Stanisława Lenartowicza. Potem przyszły kolejne duże role filmowe. Grała m.in. Kazię w „Samsonie”, Agnieszkę w „Dotknięciu nocy”, Olgę w „Zerwanym moście”, siebie samą we „Wszystko na sprzedaż”, Grudową w „Grzechu Antoniego Grudy”, Binię Gondziłową w „Romansie Teresy Hennert”.